

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **S. V.**, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem v Ostravě, Masná 8, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2004, č. j. 24 Az 716/2003 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna Mgr. Farida Alizeye, advokáta se sídlem v Ostravě, Masná 8, **se určuje** částkou 1279,30 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 10. 2001, č. j. OAM-10024/VL-11-03-2001, nebyl stěžovateli udělen azyl dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu. K rozkladu stěžovatele bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 24. 9. 2002, č. j. OAM-2333/AŘ-2001, a rozklad byl zamítnut.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu. Vzhledem k okolnosti, že nebylo možné zjistit místo jeho pobytu a tato skutečnost bránila po více jak 90 dnů vydání rozhodnutí

ve věci, Krajský soud v Ostravě napadeným usnesením řízení dle ust. § 33 zákona o azylu zastavil.

Ve včas podané kasační stížnost namítl stěžovatel důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Poukázal na skutečnost, že oznámil orgánu cizinecké policie, že se k 24. 9. 2003 přestěhoval. Dále uvedl, že ač bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že jeho účast při soudním jednání je nutná, nelze s tímto souhlasit, neboť při tomto typu řízení není rozhodováno za jeho nutné osobní účasti. Dále uvedl, že v řízení před správním orgánem došlo k vážným procesním pochybením, a to zejména s ohledem na ust. § 3, § 4, § 32 a § 46 správního řádu. Z těchto důvodů žádá o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že se domnívá, že kasační stížnost byla podána opožděně a že směřuje jen proti důvodům rozhodnutí. Navrhl její odmítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Dle písm. b) citovaného ustanovení lze kasační stížnosti podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Dle § 33 zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že oznámil cizinecké policii, že mění místo svého pobytu. Dotazem na správní orgán však Nejvyšší správní soud zjistil, že v evidenci cizinecké policie je jako místo posledního pobytu stěžovatele uvedena ubytovna na adrese O.–Z., U S. 33, a to od 5. 12. 2001. Tvrzení stěžovatele o oznámení změny jeho pobytu tedy není pravdivé. Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr krajského soudu o nemožnosti zjistit místo pobytu stěžovatele je správný zejména s ohledem na písemnosti, které se krajský soud pokusil stěžovateli na jím uvedenou adresu doručit a které byly krajskému soudu vráceny s tím, že se stěžovatel odstěhoval bez udání adresy. Z ust. § 33 zákona o azylu citovaného výše je zřejmé, že soud řízení vždy zastaví, jestliže jsou kumulativně splněny obě tam uvedené podmínky. Z procesní normy, která upravuje postup soudů v řízení ve správním soudnictví, tedy z s. ř. s., je zřejmé, že po celý průběh řízení je nutná součinnost účastníka řízení, žalobce, se správním soudem. Je tedy nutné, aby např. reagoval řádným způsobem na podání soudu, podával svá vyjádření,

apod. V případě, že soudu není znám pobyt žalobce, je tato skutečnost překážkou soudního rozhodování, neboť přinejmenším není možné činit vůči takovému účastníku procesní úkony, jako například zaslání prohlášení o majetkových poměrech. Proto závěr stěžovatele, že důvody, pro které krajský soud zastavil řízení, nebyly relevantní, je mylný.

K dalším stížním námitkám týkajícím se porušení ustanovení správního řádu správním orgánem, tedy naplnění skutkové podstaty uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., uvádí Nejvyšší správní soud, že se jimi nemohl zabývat, neboť z konstrukce tohoto stížního bodu je zřejmé, že je ho možno účinně uplatnit pouze za situace, kdy bylo soudem v předchozím řízení rozhodováno ve věci samé. V souzené věci však došlo k zastavení řízení, proto tento stěžovatelem namítaný stížní bod na danou situaci nemůže dopadat a Nejvyšší správní soud tedy k jeho námitkám nepřihlédl.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť ve věci bylo rozhodnuto bezodkladně po provedení všech nezbytných procesních úkonů a po shromáždění veškerých podkladů.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), celkem 1075 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Částka daně, vypočtená dle ust. § 37 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, činí 204,30 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 1279,30 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu